

mandsforeningene. Hvis man lægger alle disse sammen med de 72,000 organiserede Husmænd her i Landet, vil det sige, at vi kommer til det Resultat — idet jeg antager, at største Parten af disse deler den Opfattelse, som det ærede Medlem fra Lejre har gjort sig til Talsmand for, og er bunduenige med det ærede Medlem fra Sæby til Trods for, at han opkaster sig selv til at være den, der har Ret til at tale paa Landbrugets Vegne —, at hvis nogen har Ret til at tale paa Landbrugets Vegne, saa er det det ærede Medlem fra Lejre, hvis det da kommer an paa Antallet af Mennesker. Hvis det kommer an paa, hvem der har et Fortal af Landbrugere bag sig, vover jeg at paastaa, at der er mange flere, der staar bag det ærede Medlem fra Lejre end bag det ærede Medlem fra Sæby, hvad angaar Opfattelsen af den økonomiske Politik, navnlig den økonomiske Politik, der bør anvendes overfor Landbruget. Jeg tillader mig derfor at anmode det ærede Medlem fra Sæby om at udvise større Forsigtighed i Retning af at tale paa Landbrugets Vegne i Fremtiden; thi ellers kommer vi, der er i Bund og Grund uenige med ham, til at opfordre vore Meningsfæller indenfor Landboforeningerne til at melde sig ud af disse for at forhindre, at det ærede Medlem staar og taler ogsaa paa deres Vegne. Men om dette just er nogen ønskelig Udvikling for Landboforeningerne, naar Landmandsforeningen samtidig bestræber sig for at splitte Landboforeningerne ud fra andre Bevæggrunde, det beder jeg det ærede Medlem vel betænke.

Jeg henleder endnu Rigsdagens Opmærksomhed paa en enkelt Ting vedrørende dette Forhold, nemlig denne, at Landboforeningerne indtager en privilegeret Stilling i Forhold til Husmandsbælgelsen. Vi yder her fra Lovgivningsmagtens Side meget betydelige Tilskud til Husdyrbrugets Udvikling, og disse Tilskud administreres af De samvirkende danske Landboforeninger Landet over. Og hvad sker saa? Disse Landboforeninger stiller som Betingelse for, at Landbrugere — det være sig Husmænd, Gaardmænd eller større Landbrugere — kan komme til at nyde godt af de Begunstigelser, som Staten ønsker at give Landbrugere gennem disse Bevillinger, at de er Medlemmer af disse Organisationer, imedens vi har vaaget med pinlig Omhu fra Rigsdagens Side over, og det er blevet krævet netop fra den Side, som det ærede Medlem fra Sæby tilhører, at alle de Bevillinger, som administreres

gennem Husmandsorganisationerne, skulde staa til fuld og ligelig Disposition for alle Husmænd i dette Land, uden Hensyn til om de var Medlemmer af organiserede Husmandsforeninger eller ikke. Det er ikke Lighed for Loven, og hvis det ærede Medlem (Pinstrup) og hans nærmeste Meningsfæller ved deres Optræden her og ved deres Anmasselse i saa Henseende gør det nødvendigt for os andre at træde ud og danne nye landbrugsmæssige Organisationer, for at vore Anskuelser kan blive repræsenteret og give sig Udtryk med tilstrækkelig Styrke i Modsætning til det ærede Medlems, saa skal det ærede Medlem ikke lade alt for haant om det Antal, vi kunde berøve Landboforeningerne. Maaske det bliver en anselig Hær, det ærede Medlem fremdeles vil kunne mønstre i Jylland, selv om de, der er nærmest til at gaa med os, gik fra ham, men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at den Hær, som Forstander Madsen-Mygdal mønstrer paa Fyn, vil blive meget forringet og ikke vedblivende vil kunne virke med den samme Anselighed som nu, og jeg tror at turde sige det samme for Sjællands og Lolland-Falsters Vedkommende. Derfor vil jeg saa indtrængende som muligt advare det ærede Medlem fra Sæby imod at tro, at han taler paa Landbrugets Vegne, og imod at tro, at han taler med den Autoritet, som deri kunde ligge.

Det ærede Medlem sagde med Hensyn til det Forslag, som her foreligger, at Ligningen er unødvendig. Hvad ved det ærede Medlem om det? Det ærede Medlem siger, at der skal være Afleveringspligt, og at der skal være Ombytningspligt, saaledes at Staten skal være forpligtet til at ombytte alt det Korn, der avledes her i Landet, med Majs eller andet Foderkorn. Det ærede Medlem ved ikke med nogen som helst Sikkerhed, om det er muligt for Staten at hjemføre saa store Partier Majs, at den kunde opfylde et saadant Løfte overfor de brødkorndyrkende Landbrugere, naar det skulde ombyttes i det fulde Omfang. Dernæst synes det mig ogsaa, at man har adskillig større Udsigt til at kunne gennemføre denne Ombytning i det beskedne Omfang, som her er foreslaaet; og endelig vil Ligningen dog i nogen Grad tilvejebringe en Lighed imellem de forskellige Klasser af Landbrugere, idet de, der har frigjort sig for det samfundsmæssige Hensyn og har opgivet Dyrkningen af Brødkorn — skønt det burde have været en Forpligtelse, som hver eneste dansk Landbruger havde følt i disse Aar, at være med til at frem-